

Forfatter: Bødtcher, Ludvig

Titel: I APENNINERNE

Citation: Bødtcher, Ludvig: "I APENNINERNE", i Bødtcher, Ludvig: *Samlede Digte*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN , 1940, s. 128. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-boedtcher01-shoot-workid69425/facsimile.pdf> (tilgået 26. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

I APENNINERNE

I Maanskin hæve sig de gustne Klipper
Som Gjenfærdsskygger i den tause Nat;
Bag Tidslen krummer sig den lumske Viper,
Udklækker Giften, eensom og forhadet;
Her Bonden korsrer sig, mens Modet glipper,
Og aander først igjen i Dalens Krat:
For hvert et Feiltrin ligger Dødens Snaare,
Og dog – hvor sølsom kjær er denne Fare!

Du kommer, Tungsind! aned jeg det ikke!
I Aftenskumringen, naar Alt er tyst,
Jeg møder her de sværmeriske Blikke,
Der sænked sig med Sødhed i mit Bryst:
Du har Dig valgt, mod andre Qvinders Skikke,
En skummel Klippe til din Ungdomslyst,
Og det er Dig, man hører natlig ene
Nedrulle stundom Fjeldets tunge Stene.

Den første Aften, Du lod mig betragte
I Afstand dine marmorhvide Træk,
Urolig Længsel i min Sjæl Du vakte,
Mens Vinden sused over Klippen væk;
Du stirred mod det nordlige Soracte,
Og med dit Blik min Tanke fløj med Skræk:
O Gud! mit Hjem og mine fjerne Kjære!
Det var mig, som jeg aldrig saae dem mere. –

Mig Solen skjar i Øjet med sin Lue,
Og dybt i Hjertet Munterhedens Lag;
Kun Maanen hang mig liflig fra sin Bue
Som Frugt paa Træet af den lumre Dag;
Da kom jeg hid, for sødt at kunne grue
Og tømme Smertens Kalk i lange Drag:
Du saae min Qval med undertrykket Glæde
Og delte med mig alt i Tankens Sæde. –

Men min helbredte Sjæl nu kjender Slangen,
Der hæfter funklende sin Øjesteen
I Livets Træ midt iblandt Fuglesangen,
Indtil dens Blik har giftigt truffet En.
Ved Kogleri den Arme holdes fangen
Og daler klynkende fra Gren til Gren,
Indtil han tumler, ubevidst, bedøvet,
Ned fra sin sidste Gren til Digt i Støvet!

– Og derfor bort fra disse blygraae Fjelde,
Hvor Døden angler lumsk i Tungsluds Sø, –
Jeg hører atter Livets Kilder kvælde,
Mig spirer atter Glædens Himmelfø!
Synk selv i Dybet med afmægtig Vælde,
Du lokkende, Du falske Afgrundsmø!
Smil kun, som om jeg atter kom imorgen, –
Jeg flyer din Honntag, som forgifter Sorgen!

ATHENODORUS

I Rom gik atter Ry af fjerne Sejre
Til Glands for Kejserdømmets unge Sol,
Og Lykkens Tempel smykkedes med Krands
Og Dagen henfløj under Jubelraab; –
Mod Aften strømmed Folket over Forum,
Og Trængslen steg foran August's Palads,
Hvor tusind brune Øjne stirred op,
For end at see et Glimt af Dagens Afgud;
Om Borgen stod de sejrende Cohorter,
De blanke Hjelme kasted Lyn i Solen,
Og over Lynet svæved Romas Ørn,
Og over den kom som i Marmorskyer
I Borgens brede Fag August tilsyne,
Lig Jupiter, mens Folket tordned Bifald.

Men ved Augustus' Side stod en Olding,
Uvilligt dragen frem for Mængdens Blikke:
Det var Athenodorus, Philosophen,
Berømt for Viisdom og for strenge Sæder, –
Til ham sig læned Kejseren fortrolig,
Og Jublen steg ved sligt et adelt Syn.
Dog saac der Ingen Gubbens skarpe Blik
Og Smitet, da han Øjeblikket efter
I Hallen ene med Augustus udbød:
„Er jeg nu færdig? Kan Philosophien
Gaae trøstig nu tilbage til sin Vraa
Og vente ydmygt, til den atter bruges?“